

[Statsministeren.]

Men en anden ting er, at vi i regeringen har haft og fortsat har den opfattelse vedrørende overenskomstforhandlingerne, at det er parterne på arbejdsmarkedet, der selv har ansvaret for at tilvejebringe en ny overenskomst, og at man ved denne overenskomst bør tage hensyn til vigtige samfundsmæssige økonomiske interesser, ikke mindst til konkurrenceforholdene over for udlandet og derigennem til beskæftigelsen. Denne respekt for parternes frie forhandlingsret kan imidlertid ikke udelukke regeringen fra at føreholde parterne det ansvar, de har, og pege på de risici, de må tage hensyn til. Det har jo heller ikke været sådan under tidligere regeringer, at man har undladt at gøre det. Ved en række lejligheder, således forud for overenskomstforhandlingerne i 1967, gjorde den daværende statsminister, hr. J. O. Krag, det samme, idet han gav udtryk for en indkomstpoltisk vurdering — og har hr. J. O. Krag og jeg nogen sinde været uenige, har det i hvert fald aldrig været, fordi jeg syntes, hr. J. O. Krag gik for tæt på med vurderingerne. Derfor kan der ikke være nogen uoverensstemmelse os imellem om, at der er et behov for en sådan vurdering.

Jeg har ikke, som det også blev fremført af hr. Lysholt Hansen, søgt at påvirke overenskomstforhandlingerne gennem et ensidigt angreb på dyrtidsreguleringen. Nu forstår vi jo alle sammen godt, hvorfor hr. Lysholt Hansen vil udlægge det sådan, som han gjorde i går; men én ting burde han have gjort: han burde have sat sig ind i, i hvilken situation udtalelsen faldt, og dernæst, hvad det var, der blev sagt. Havde han gjort det, ville han ikke have gentaget sit angreb heroppe fra talerstolen i går. Situationen var den, at jeg var gæst ved FTF's kongres, og at der her i formandsberetningen blev fremført betragtninger om regeringens holdning til dyrtidsreguleringen i foråret. Det ærede medlem vil være enig med mig i, at det er almindelig høflighed, når man som minister er gæst hos en sådan

organisation, at man svarer på den slags ting. Det var altså årsagen.

Dernæst vil jeg gerne gentage herfra, at tvært imod at rette et ensidigt angreb på dyrtidsreguleringen har jeg peget på, at dyrtidsreguleringen rummer en række fordele ikke alene for lønmodtagerne, og at man derfor ikke kan fjerne denne pristalsregulering med et pennestrøg. Men jeg pegede samtidig på — og det tror jeg alligevel ikke man skal afvise ganske uden videre — at dyrtidsreguleringen i visse situationer kan have uheldige virkninger; selv de bedste ting er jo ofte forbundet med mere eller mindre skadelige bivirkninger. Det er min opfattelse, at den tidligere regerings forslag i forbindelse med devalueringen om bortfald af en dyrtidsportion og LOs tilslutning til dette forslag var et udtryk for, at man anerkendte, at der gives situationer, hvor den automatiske dyrtidsregulering kan have en uheldig virkning. Man stod dengang i en af de situationer, hvor den automatiske dyrtidsregulering både efter socialdemokratiets og LOs opfattelse kunne bringe den økonomiske balance og vor internationale konkurrenceevne i fare.

Se, hvis nu dette erkendes af begge parter på arbejdsmarkedet, må det være berettiget at pege på, at der er en samfundsmæssig og beskæftigelsesmæssig interesse i at søge disse uheldige bivirkninger fjernet. Kan det ske på en måde, så lønmodtagernes berettigede interesser i en sikring af deres realindkomst tilgodeses, må dette være i alle parter og ikke mindst lønmodtagernes interesse. Jeg har ikke givet nogen anvisning på, hvordan det skal ske. Havde jeg gjort det, ville jeg netop direkte have blandet mig i forhandlingerne, for det er jo herom, forhandlingerne skal føres. Når forhandlingerne er ført, er det naturligvis lønmodtagerne og deres organisationer, der må tage stilling til, om de føler deres interesser sikret; men der er en samfundsmæssig og en beskæftigelsesmæssig interesse i, at der gøres et forsøg, og det er det, jeg har ønsket at understrege.

Endvidere gjorde jeg opmærksom på det